Р Е Ш Е Н И Е
№ 40494

гр. София, 19.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 19 състав,** в публично заседание на 14.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **9778** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на М. А. Ю., гражданин на С., срещу Решение № 211Х/20.07.2026 г. на Интервюиращ орган при Държавната Агенция за бежанците при МС, с което подадената от оспорващия последваща молба е отхвърлена като недопустима.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон и в нарушение на административно-производствените правила. Твърди се, че след постановяването на първоначалното отхвърлително решение по молбата за предоставяне на международна закрила са настъпили нови обстоятелства в държавата на произход на търсещия закрила, които не са взети предвид от административния орган. Налице са множество данни за ескалиращи военни действия, убийства, отвличания и общо нарушение на човешките права. Посочва се, че са пренебрегнати приложените към последващата молба множество доказателства, отразяващи истинската ситуация в държавата на произход на търсещия закрила.

Според оспорващия, в производството по чл. 76а от ЗУБ административният орган има задължение да извърши проверка, дали са налице нови обстоятелства, които да обусловят възможността, молбата за предоставяне на международна закрила да бъде разгледана отново по същество. Той не може да преценява дали са налице обстоятелствата по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, в рамките на ускорената процедура.

Инвокирани са доводи, че от множество международни източници на информация се установява, че ситуацията в С. непрекъснато се влошава. Новото правителство воюва с други въоръжени групировки и тези военни конфликти се отразяват върху живота на мирното население. Военната

обстановка в страната на произход на търсещия закрила се доближава до границите на безогледно насилие, поради което самото присъствие на територията представлява опасност за живота и здравето, като тази опасност е реална и съществена.
В района на провинция И. и по-специално на [населено място], където е живял оспорващия се отчитат критични заплахи за сигурността и живота на цивилното население. Има данни за пострадали хора от невзривени боеприпаси. Пътната инфраструктура е разрушена. Има недостиг на лекарства и медицинско обслужване. Не се предлагат дори минимални социални услуги. На много места хората нямат достъп до електричество и питейна вода.
Според М. А. Ю., в случай, че се завърне в родния си град той може да бъде подложен на преследване от някоя от местните групировки, които владеят властта в момента, поради отказа му в миналото да се присъедини към тях и да воюва на тяхна страна.
Навежда твърдения, че по сведения, получени от негови познати, домът, в който е живял е взривен и възстановяването му е напълно невъзможно.
По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият не се явява и не се представлява.
Ответникът по жалбата не се явява. В писмено становище пълномощникът му юрисконсулт Р. оспорва жалбата. Представя справка № МД-02-351/21.09.2026 г. и справка № МД-02-376/08.10.2026 г. относно състоянието на сигурността в провинция И. и провинция Д. ал Зор в С., приети като доказателство по делото.
Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:
Между страните не се спори, че с решение № 2055/28.02.2025 г. Председателят на ДАБ е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на М. А. Ю..
С Решение № 4035/22.04.2025 г. по адм. дело № 660/2025 г. Административен съд - Хасково е отхвърлил жалбата на М. А. Ю.. Това решение е обжалвано от чужденеца пред ВАС, който е потвърдил решението на първоинстанционния съд.
На 16.06.2026 г. от оспорващия е подадена повторна последваща молба за предоставяне, която е не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила с Решение № 211Х/06.07.2026 г. на при ДАБ – предмет на съдебна проверка в настоящето производство.
В молбата си сочи, че М. А. Ю. се страхува за живота си предвид на тежката ситуация в страната, усилващите се безредици и въоръжените сблъсъци между правителствените части и кюрдските сили. Твърди, че са налице нови обстоятелства както за него, така и за държавата му на произход, които имали отношение към преразглеждане на бежанската му история. Молителят мотивира своята последваща молба за закрила с твърдения че съществува реална опасност от тежки посегателства върху него ако се завърне в С., поради започналата там гражданска война. Независимо, че войната в С. приключила имало безредици и убийства по улиците в страната му на произход и не можел да се завърне там. Наличието на стоки от първа необходимост било оскъдно. Болниците и клиниките били срутени, а достъпът до здравеопазване бил ограничен. Нямало ток, вода и най - необходимите условия за живот. Образованието било недостъпно поради това, че училищата се ползвали като военни бази. Много мъже били убити, арестувани, осакатени или прогонени от страната. Районът в който живеел бил под контрола на сирийските бунтовници и на ислямските милиции от страна на „Х. Т. ал-Ш.”. Въпреки, че хиляди хора вече се завърнали, стотици хиляди други бягали за да спасят живото си. Ето защо завръщайки се в родината си за него съществувала несигурност и щял да бъде подложен на реална опасност от всякакви посегателства срещу личността му. Добавя, че в момента в С. продължавали военните конфликти,

гражданската война и нарушаване на човешките права.
Не са представени писмени доказателства, в подкрепа на изложените твърдения.
Както при първоначално проведеното интервю, така и в последващата молба, оспорващият не сочи, да е имал проблеми, във връзка с неговите етническа принадлежност, раса, религия или като член определена социална или политическа група. Не е бил арестуван и подлаган на мъчение или нечовешко или унизително отношение. Напуснал е С. през, поради усложнената ситуация в страната и заради опасения, че може да бъде принудително мобилизиран, за да участва на страната на някоя от воюващите групировки.
Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, Интервюиращият орган при Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ за разглеждане на последващата молба по същество, т.е. представените нови писмени доказателства, не могат да променят, първоначалните изводи за липса на предпоставките за предоставяне на закрила, поради което е издал оспореното решение.
Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:
По допустимостта на жалбата: Оспореното решение се счита за връчено на М. А. Ю. на 28.07.2026 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 31.07.2026 г., т.е. в срока по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.
Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.
За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че подадената от М. А. Ю. последваща молба за предоставяне на международна закрила е недопустима, на основание чл. 13, ал. 2 от ЗУБ, т.е. чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход.
По силата на чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ, в срок до 14 работни дни от подаването на последващата молба за международна закрила интервюиращият орган единствено въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца, без да се провежда лично интервю, взема решение, с което: 1. допуска последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила или 2. не допуска последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила.
В тази връзка съдът намира, че оспореният акт е подаден в срока по чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ, защото по последваща молба за предоставяне на международна закрила административният орган се произнася в срок от 14 работни дни. В случая молбата е подадена на 16.06.2026 г., а решението е постановено на 06.07.2026 г., т.е. в рамките на посочения преклузивен срок.
Настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е законосъобразно по следните съображения.
В административния акт е посочено, че към момента на депозирането на последващата молба, чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, даващи възможност да се направи извод за наличие на предпоставките за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут.
По силата на чл. 76а от ЗУБ, преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последваща молба за международна закрила, се преценява нейната допустимост съгласно чл. 13, ал. 2. По

силата на тази разпоредба, подадена последваща молба за международна закрила, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, се преценява по реда на глава шеста, раздел III.

Според чл. 55, пар. 2 и 3 от Регламент (ЕС) 2024/1348 на Европейския Парламент и на Съвета от 14 май 2024 година за установяване на обща процедура за международна закрила в Съюза, всяка допълнителна молба, отправена в държава членка, след като по предишна молба на същия кандидат е било взето окончателно решение, се счита за последваща молба и се разглежда от компетентната държава членка. Последващата молба подлежи на предварително разглеждане, в рамките на което решаващият орган установява дали са се появили или от кандидата са били представени нови елементи, които: а) значително увеличават вероятността кандидатът да отговаря на условията за предоставяне на международна закрила съгласно Регламент (ЕС) 2024/1347; или б) се отнасят до вече приложено основание за недопустимост, когато предходната молба е била отхвърлена като недопустима.

Съдът споделя напълно виждането, че в рамките на производството по чл. 76а и чл. 76б от ЗУБ, интервюиращият орган е ограничен в правомощията си да обсъжда относимостта на новопредставените документи към основанията за предоставяне на международна закрила и още по-малко да преценява тяхната достоверност и истинност.

От друга страна новопредставените документи следва да съдържат информация или обстоятелства от значение за личното положение на търсещия закрила и даващи възможност да се направи обосновано предположение, че молбата би могла да бъде уважена.

Съгласно пар. 4 на цитираната разпоредба, предварителното разглеждане се извършва въз основа на писмени сведения или лично интервю в съответствие с основните принципи и гаранции, предвидени в глава II. По-специално личното интервю може да не се проведе, когато от писмените сведения е ясно, че молбата не съдържа нови елементи съгласно параграф 3.

В разглеждания казус е безспорно, че молбата не съдържа нови елементи, поради което лично интервю с М. А. Ю. не е провеждано.

Когато кандидатът не е представил или не са се появили нови елементи съгласно параграф 3, молбата се отхвърля като недопустима съгласно член 38, параграф 2 (пар. 7 на същата норма).

Систематичното тълкуване на разпоредбата на чл. 55 от Регламент (ЕС) 2024/1348 налага извода, че новите информация или обстоятелства е необходимо да бъдат относими към търсеното от кандидата право на закрила.

Тези нови елементи или факти, следва в значителна степен да увеличават вероятността кандидатът да бъде признат за лице, на което може да бъде предоставена международна закрила по чл. 8 или на чл. 9 от ЗУБ.

Настоящият съдебен състав не споделя доводите, изложени в жалбата, че всеки един новопредставен документ или релевирано ново обстоятелство задължават органите, преценяващи основанията за допускане на до производство по общия ред на подадената последваща молба, да я допуснат до такова производство. Ако се приемат тези аргументи, всеки един документ, свързан с личното положение на кандидата (напр. решение за развод, акт за назначаване на работа, удостоверение за владеене на език и т.н.), би следвало да се приеме като основание за разглеждане на последваща молба в рамките на общо производство, което противоречи със смисъла на чл. 55 от Регламент (ЕС) 2024/1348.

В разглеждания казус с последващата молба не са представени никакво нови документи, имащи отношение към търсеното от М. А. Ю. право на международна закрила и не са наведени твърдения, от които да се направи извод за увеличаване на вероятността за предоставяне на

такава закрила.
Съдът не може да не се съгласи с аргумента, че чуждестранният гражданин не е доказал твърденията си, че ако се завърне в С., животът му ще бъде поставен в опасност.
Няма данни оспорващият да е бил преследван заради своята раса, религия, политическа принадлежност или народност, както и за принадлежност към определена социална група или политически убеждения.
Изразява единствено опасения, че може да бъде обект на отмъщение от някоя от военните групировки в провинция И., защото в близкото минало е отказал да воюва на тяхна страна. Съдът намира, това твърдение за недоказано. Няма сигурни данни от общодостъпни източници за това, че настоящето правителство на С., преследва завръщащи се в страната свои граждани или че те биват принуждавани да встъпват в състава на въоръжените сили.
По отношение на отказа за предоставяне на хуманитарен статут, съдът след обсъждане на събраните в хода на административното и съдебното производство доказателства, намира следното.
Предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут са дефинитивно изброени в чл. 9, ал. 1, т. 1-3 от ЗУБ и чл. 15, т. а-в от Регламент (ЕС) 2024/1347 на Европейския Парламент и на Съвета от 14 май 2024 година относно стандартите за определянето на гражданите на трети държави или лицата без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единен статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, и за съдържанието на предоставената закрила.
За да се установи наличието на тези предпоставки е необходимо да бъде събрана и обсъдена надеждна информация за страната на произход на търсещия закрила.
Анализът на релевираните доводи мотивира съда да приеме, че в случая са изпълнени изцяло условията на чл. 55 Регламент (ЕС) 2024/1348, съгласно който държавите-членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима единствено ако молбата е последваща молба, когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Регламент (ЕС) 2024/1347. Тълкуването на тази норма налага извода, че административният орган не следва да разглежда по същество всяка последваща молба за предоставяне на международна закрила от конкретния кандидат. Това следва да стане, единствено ако последният в действителност е представил нови елементи или е изтъкнал факти, имащи в действителност отношение към правото да получи закрила, в случай, че отговаря на условията на Регламент (ЕС) 2024/1347. Т.е. не всеки един документ, представен от кандидата с последващата молба или направено твърдение, би бил основание, тя да бъде разгледана по същество, а само такива документи, които в действителност не са били известни на кандидата при подаването на първоначалната му молба и от тяхното съдържание може да се извлече вероятност, кандидатът да получи закрила. Преценката на тези документи е изцяло в правомощията на административния орган, разглеждащ последващата молба.
В разглеждания казус, не може да се достигне до извода, М. А. Ю. в действителност е представил нови документи или е навел нови твърдения, имащи отношение към правото му да получи международна закрила и даващи основание молбата му за закрила да бъде повторно разгледана по същество.
Съдържащите се справките, предоставени от ДАБ информации, не дават възможност да се приеме, че ситуацията в С. в момента, е такава, която да предполага наличието на

предпоставките по чл. 9 от ЗУБ, във връзка с чл. 15, б. в) от Регламент (ЕС) 2024/1347.
Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело C-465/07, член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Понастоящем с член 40 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета, Директива 2004/83/ЕО е отменена, но текстът на член 15 от последната е преповторен в текста на член 15 от Директива 2011/95/ЕС, поради което и тълкуването, дадено с Решение от 17.02.2009 г. по дело № C-465/2007 г. на Съда на Европейския съюз, е запазило своето значение.
В конкретния случай, от приетите по делото доказателства не се установява, че към настоящия момент на цялата територия на С. конфликтът достига до ниво, пораждащо сериозни и потвърдени основания да се смята, че търсещият закрила, върнат в С., в конкретен регион, поради самия факт на присъствието си на територията се излага на реална опасност да претърпи тежки заплахи срещу живота или личността си. Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ въз основа на информацията за държавата на произход на търсещия закрила, съдържаща се в общоизвестни надеждни източници.
Установено е, че в момента в определени части на С. избухват спорадично въоръжени конфликти между различни въоръжени групировки, които нямат интензивен характер и не могат да бъдат определени като вътрешен въоръжен конфликт, който би бил причина за повсеместно насилие, излагащо на риск живота и здравето на цивилното население.
В случая не се установява спрямо кандидата да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С. той ще бъде изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна на предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ.
В страната са започнали, помирителни процеси, свързани най-вече с призивите на временното правителство на джихадистка групировка "Х. Т. аш Ш." за реинтеграция на всички воювали в миналото групировки в мирния процес.

От информацията в представените справки, изготвени от Дирекция "Международна дейност" на ДАБ към МС се установява, че в някои части на С. има случаи на насилие, но то не обхваща цялата територия на тази държава. Районът на големите градове са зона, контролирана от правителството. Въпреки регистрирани случаи на насилие, тези случаи не могат да бъдат определени за достигащи нивото, разглеждано в Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския съюз по дело C-465/07. От информациите в справките става ясно, че дори и да се приеме наличие на въоръжен конфликт в С., то същият явно не е повсеместен. Съответно не може да се счита, че със самото си присъствие в дадена провинция, съответно населено място, кандидатът ще бъде изложен на тежки заплахи срещу живота или личността му поради безогледно насилие вследствие на въоръжения конфликт.
Настоящият съдебен състав намира, че съществуването на въоръжен конфликт в страната на произход на търсещото закрила лице не е предпоставка във всички случаи да се предоставя хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ. Преди прилагането на визирания законов текст се изисква оценка на конкретния случай, каквато е извършена от административния орган и правилно е формиран извод, че визираната разпоредба от ЗУБ не намира приложение спрямо чужденеца.
В момента в С. не е налице ситуация на безогледно насилие, вследствие на въоръжен конфликт, който да представлява риск за живота на цялото цивилно население или на голяма част от него. Още повече, следва да се отчете възприетата в цитираната практика на СЕС условност, че "колкото по-способен евентуално е молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарна закрила", т. е. хуманитарен статут. В тази насока следва да се отчете фактът, че самото лице не споделя обстоятелства, които да са представлявали непосредствената заплаха за живота и сигурността му в С..
В северните райони на страна и по-конкретно в района на провинция И., където е живял оспорващия, правителството е установило стабилно властта си. Налице са данни за постепенна интеграция на кюрдските и на другите въоръжени групировки в структурите на правителствената армия, като същевременно с това, същите запазват частично автономията си, гарантирайки така стабилизиране на сигурността. Полагат се усилия, с помощта на международни организации за възстановяване на медицинските услуги и социални дейности, както и за осигуряване на населението с вода, електричество и хранителни продукти. Като цяло няма данни за тежки сражения, поставящи мирното население в ситуация на безогледно насилие.
От данните по преписката не може да се направи и извод, че личното и обществено положение на жалбоподателя го поставят в такава рискова група, чиято дейност да го изложи на неблагоприятни последствия на фона на съществуващия конфликт в страната по произход и спорадичните проблеми със сигурността там.
Независимо от несъмнено несигурната и усложнена обстановка в С., съвкупната преценка на данните от източниците на информация, относно ситуацията в тази държава, действително не налагат извод за безогледно насилие там, по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, което би поставило чужденеца в реална опасност да претърпи тежка заплаха срещу живота или личността си единствено поради факта на присъствието си на територията на тази държава, без значение от личното му положение. Предвид изложеното правилен е изводът на административния орган за липсва на основание да

се приеме, че са налице нови обстоятелства, увеличаващи вероятността за предоставяне на хуманитарен статут, съгласно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.
В заключение следва още веднъж да се подчертае, че към последващата молба не са приложени документи, касаещи личното положение на жалбоподателя, които да представляват индиция за евентуално предоставяне на статут на бежанец. Т.е. липсват доводи, за това, че същият може да бъде подложен на преследване заради своите раса, пол, религия, етническа принадлежност или принадлежност към определена политическа партия или социална група.
От друга страна както в оспорения акт, така и в мотивите на настоящето решение бяха подробно обсъдени доводите за предоставяне на хуманитарен статут, основаващи се най-вече на предоставените информации за ситуацията в страната на произход на чужденеца.
Настоящият съдебен състав не намира, че в рамките на производство по общия ред биха могли да бъдат събрани допълнителни доказателства, които съществено биха повлияли на волеизявлението на Председателя на ДАБ, свързано с подадената последваща молба.
Разбира се до извеждането на чужденеца от страната, в случай, че ситуацията в С. се промени драстично, той отново може да подаде последваща молба и в рамките производството по разглеждането ѝ да са вземат предвид новонастъпилите обстоятелства.
По изложените съображения съдът намира, че жалбата следва да бъде отхвърлена в цялост.
Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. Ю., гражданин на С., срещу Решение № 211Х/20.07.2026 г. на Интервюиращ орган при Държавната Агенция за бежанците при МС, с което подадената от оспорващия последваща молба е отхвърлена като недопустима.
Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 85, ал. 3 от ЗУБ.